

[Niels Mørk.]

pensionen, som jo nu vil blive afløst af fuld folkepension til alle. Man kan vel også sige, at lovgivningen om alderdomsforsorg er bygget op stykkevis, og dog er denne lovgivning ikke ældre, end at der stadig er medborgere, som kan huske den tid, hvor de ældre, hvis de da ikke kunne være hos familien, måtte ende deres dage på fattigården.

Siden den tid er der sket store fremskridt, og årene 1891, 1933, 1956 og nu 1964 er skelsættende, hvad angår de store forbedringer inden for denne lovgivning. Ind imellem disse perioder og særlig i de senere år er der stadig sket udbygninger og forbedringer både med hensyn til ydelserne, til fradragsreglerne og også med hensyn til ophævelsen af zonegrænserne.

Den indtægtsregulering, som nu gradvis afskaffes, har jo været knyttet til lovgivningen lige fra den første lov om alderdomsunderstøttelse i 1891, men undervejs er der som allerede sagt gentagne gange gennemført lempelser i fradragsreglerne. I dag er det således, at et ægtepar, hvor begge er pensionsberettigede, kan have enten en formueindtægt på ca. 5.000 kr., en privat pension eller livrente på over 9.000 kr. eller en arbejdsindtægt på små 7.000 kr. og endda få fuld indtægtsbestemt folkepension. Jeg skylder at sige, at der her er tale om faktiske indkomster, altså indtægter uden fradrag af skatter og kontingenter.

Som nævnt tog man i 1956 det første skridt i retning mod fuld folkepension, som ikke skulle være indtægtsbestemt. Det fremgår af forhandlingerne i folketinget dengang, at den mindstepension, der da indførtes, med tiden skulle afløses af en pension, som skulle ydes uden hensyn til egenindtægten. Der går altså en lige linje fra loven af 1956 til de foreliggende lovforslag.

Jeg tror, ingen kan benægte, at den stærke aktivitet, som økonomisk og beskæftigelsesmæssigt har præget vort samfund siden 1956 og ikke mindst i de seneste år, har medført, at de gældende fradragsregler kan virke uheldigt for dem, som ved arbejde eller opsparing ønsker at betrygge alderdommen. Disse uheldige virkninger forsvinder ved ophævelsen af indtægtsreguleringen, og samtidig skabes der en ligestilling mellem den, der fortsætter med at være aktiv i alder-

dommen, og den, som af den ene eller anden årsag må blive passiv.

Der har jo rejst sig enkelte kritiske røster imod de pensionsreformer, som regering og folketing arbejder med. Kritikken går blandt andet ud på, at de øgede pensionsbeløb skal hentes fra de produktive, fra de yngre aldersgrupper. Hertil er vel ikke andet at sige, end at sådan vil det altid være, når der gennemføres sociale fremskridt, og det kan efter min opfattelse heller ikke være anderledes. Men i øvrigt har den befolkningsgruppe, der her lovgives for, været med til at skabe forudsætningerne for det velstandsamfund, som vi lever i, og jeg er overbevist om, at der hos de allerfleste er vilje til at give dem deres part.

Jeg har indtrykket af, at det er et ret udbredt synspunkt, at der ikke bør ydes pension til dem, der ikke har behov derfor. Sagt på en anden måde: hvorfor skal millionerne også have fuld folkepension? Jeg synes, at afgørende her må det være, hvordan byrdefordelingen bliver, og den kan forhåbentlig indrettes sådan, at de, som har de store indkomster og formuer, ved finansieringen kommer til at yde mere, end de faktisk får. Vi skulle vel også her i landet have de samme muligheder for at forbedre kårene for vore ældre medborgere, invalider og enker, som Sverige og Norge allerede har gjort eller er i færd med at gøre. Mit parti er særdeles tilfreds med ministerens forslag, og jeg kan tilføje, at vi er parat til, når disse forslag er vedtaget, at medvirke til en videre udbygning og forenkling af hele pensionslovgivningen i retning mod den svenske ordning.

I kommissionens betænkning er der omtalt 4 veje, ad hvilke man kan nå frem til den almindelige fulde folkepension. Ministeren har valgt at følge den vej, den metode, som kommissionen har samlet sig om. Den starter, om jeg må sige det sådan, nedefra ved at forhøje de fradragsfrie beløb for de 67-årige med 1.000 kr. årlig fra den 1. april 1965 og fremefter, således at indtægtsreguleringen helt bortfalder den 1. april 1970. Jeg vil ikke lægge skjul på, at denne fremgangsmåde i overgangstiden vil give de sociale myndigheder øget administration, men de store økonomiske krav, som reformen medfører, tvinger os simpelt hen til at fordele udgifterne over en år-